

JAMPPA

Ulkoa kuului tuttu kiihdyttely ja Taunus sammui pörähtäen ikkunan taakse. Kohta Jamppa astui rempseästi taukokuoneeseen, missä radio soi hiljakseen.

- Ja tervekset, mitäs tänne?

Puolireiteen ulottuva paksu avainketju heilui tömistävien askelten tahdissa ja partaveden kirpeä tuoksu leijaili pöydässä istuvien aistittavaksi. Puolipitkät hiukset olivat poninhännällä ja oikeassa korvassa paksu hopeinen rengas.

- Pomoki ehti jo soittaa, on sillä saatanalla taas kiire. Sielon ollu kuulemma Viirilän alueella jotai ongelmia.

Jamppa otti astiakaapista kahvin piinnyttämän mukinsa, työpisteen naiset olivat ostaneet sen hänelle syntymäpäivälahjaksi. Hän vetäisi pöydän päästä tuolin, heitti työtakkinsa selkänojalle ja istahti tuolille hajareisin. Hihaton paita paljasti painojen nostelun paksuntamat käsivarret ja tatuoinnit, jotka Jamppa oli teettänyt hyvällä kaverillaan. Oikeassa olkavarressa oli alaston, uhkeamuotoinen nainen keimailevassa asennossa. Vasemman olkavartensa kuvaa Jamppa oli perustellut työkavereilleen sillä, että halusi tehdä kunniaa vanhoille viikingeille ikuistamalla nahkaansa heidän pyhän esineensä. Sirkku, Toini ja Inkeri olivat yhteen ääneen ihastelleet, kuinka tuo Jamppa moisista asioista tietääkin, ja nauraneet kun Sirkku oli sanonut, että tietää vain uskon, toivon ja rakkauden ja erityisesti niiden puutteen, kun edellinen ukko oli rekkamies.

Muki asettui hallitusti Jampan vasempaan käteen, jonka nimettömässä kiilteli kolme kuukautta aiemmin hankitut kihlat. Jälkikasvukin oli aluillaan, hedelmä odotti poimimistaan seitsemän kuukauden päässä.

- Eikö se tuleva vaimoke antanu raskaan työn raatajan nukkua riittävästi, kun näin viime tipassa töihin tullaan? hekotteli Antero. Jotain vastaavaa hän oli tullut heittäneeksi jo monesti aiemmin.

- Hyvin tuli nukuttuakin.

- Niiiiiin, Antero venytti. Kyllähän se uni aina touhun päälle maittaa, heh heh.

- Mitä se Laatikainen oikeestaan kysellee, vinkkejäkö kaipaat, hä? Jamppa irrotteli.

- No pojat, tarviiko sitä heti maanantaiaamusta tuolla lailla ja vielä uuden kesä tytön kuullen, Toini toppuutteli.

Jamppa vilkaisi uutta tyttöä, tämä ei erityisemmin hymyillyt.

- Ai moi... Sä tulit siivoileen...
- Näin on, vastasi tyttö.
- No... Sovitaa nii...
- Kauankos sinä Katri meidän kanssa täällä nyt olet sitten? Inkeri kysyi ja puraisi keksiä.
- Parien kuukautta varmaankin.
- Onkos sulla jotai opiskelujuttuja syksyllä sitten?
- Eipä tiedä vielä miten elämä heittää.

Pienen hiljaisuuden jälkeen Timppa niiskautti nenäänsä ja kysyi Jampalta:

- Saikko hankittua Taneen iskarit?
- Ei se yks saatanan jurpo ollu paikalla koko viikonloppuna, niin että vanhoilla jytyytetään edelleen. Enkä mä tälläkään viikolla kerkee mitään niille tekemään, ku pitäs sen Konttisen ja Juupalan kanssa reenata niihin Vipusen läksiäisiin, Jamppa tuumiskeli leukaansa hieroen.
- Eikös ne nyt perjantaina oo? Mitäs kappaleita te meinaatte siellä esittää? Sirkku kyseli. Jamppa kaivoi työtakkinsa pullottavasta rintataskusta nuuskatarvikkeet.
- Kyllä me joka lähtöön vedetään. Led Zeppelin –osasto on vielä työn alla.
- Kuka se sellanen on? Toini huudahti.
- Ton Jampan bändi veti viime pikkujouluissakin niin hyvin kaikkee vanhaa, tango ja valssia, Inkeri osoitti sanansa kesätytölle.
- Vai niin.

Jampan kännykkä soi.

- Jamppa! hän vastasi ja keikutteli tuolillaan rennosti. – Vai sellasta ne mokomat meni taas tekemään. Okkei, mennään kattomaan. Morjens!

Jamppa kulautti kahvimukinsa pohjat ja nousi ripeästi pöydästä.

- Jaahans, siellä on Toikkasen muijalla taas jotai patteriongelmaa.
- Mitä sillä niissä pattereissa muka on, suahan se vaan haluaa nähdä, Sirkku kiusoitteli.
- Eikös se viime viikolla se Vartiaisen vanhapiika ihan varta vasten ollu sanonu sulle, Timppa, että se haluaa ton Jampan siellä käymään? Inkeri muisteli.

Timppa niiskautti. – Hahaha, nii...

- Heh heh, mistähän naruista tuo Jamppa oikeen vetelee, kun tytöt niin tykkää, Antero hymisteli.
- Ei sitä ny kaikille paljasteta. Nuuska huuleen ja hommiin, Jamppa sanoi ja laittoi työtakin päälleen jättäen sen auki. – Timppa messiin.

Huoltomiesparivaljakko poistui ovesta.

- Kyllä se tuo Jamppa jaksaa, Toini hihitteli.
- Eikös se luvannu kattoa sitä Liljan alueen ruohonleikkuriakin, millä se kesäpoika törmäs siihen tiiliaitaan? Vaikka eihän se Jampalle niin kuuluiskaan.
- Niii, kyllähän osaavalle miehelle hommaa piisaa, heh heh.

Puoliltapäivin Jamppa ja Timppa seisoskelivat ulkona tultuaan taas tehtävänannoltaan.

- Koska meillon viimeks ollu kunnan naisia kesätöissä? Jampan äänessä kuvastui ärtymys. – Ei tää uusinkaan haravoija juuri silmää piristä.

Jamppa korautti kurkkuaan ja räkäisi klimpin läheiseen pusikkoon.

- Hahaha (niisk), eikö oma muija riitä? Timppa siirteli levottomasti jalkojaan.
- Joooooo, mutta kai ny sunkin mielestäs hyvännäköset lyyliit on aina hyvännäkösiä lyylejä, vai hä? Jampan katse nauliutui Timppaan.
- Nii-i (niisk).
- Sitähän minäki. No ni, se on muuten ruoka-aika, Jamppa havahtui vilkaistuaan kelloaan.
- Mä en ehtiny tehdä aamulla eväitä, Timppa sanoi.
- Kato, tyyppihän on oikeen huolehtinu asioistaan! No joo, ei Hetakaan mulle mitään täks päiväks laittanu, ku mä sanoin sille et mä meen Mäkkäriin. Tuu messiin.
- Okei (niisk).

Kesätyttö Katri oli ainoana viettänyt ruokatuntinsa taukokuoneessa, toiset eivät vielä olleet palanneet. Hän katseli ympärilleen. Ilmoitustaululla lippujen ja lappujen seassa oli kopioituna karikatyyrimäinen kuva, jonka ohessa oli teksti HUOLTOMIES ON ERIMIES.

- Se yks ainakin tuntuu ottavan tuon ihan tosissaan, 'tuo meidän Jamppa', Katri ajatteli ja naurahti pyrskähäten.

Samassa ovi kävi ja Jamppa astui sisään nenäalus juuri lataamastaan nuuskasatsista paisuneena. Hän pysähtyi ilmoitustaululla kuin jotain lukeakseen ja ennen kuin lähti takaisin ulos, hän kysäisi: - Käviks toi Timppa jo tässä?

- Siis onks tää Timppa se sun työparis? Katri kysyi, vaikka muistikin.
- No on.
- Ei oo näkyyny.

Ovi kävi taas.

Iltapäivällä, hieman ennen työpäivän päättymistä, Jampalle tuotiin peräkärriellä kesäharjoittelijan vaurioittama ruohonleikkuri. Leikkuri oli iso, päältäajettava. Kaikki menivät uteliaina sen ympärille ja ihmettelivät, kuinka se poika sillä tavalla oli onnistunutkaan hurjastelemaan, että tiiliaitaa päin. Katri seiso kauempana.

- Enköhän mä tän äkkiä fiksa, ellei noi muut hommat änkee liiaks päälle. Kyörätään vehje talliin.

- Niiiii, ku tytöt haluaa patterinkorjuuseen, heh heh, veisteli Antero.

- Kyllähän toi Jamppa sen hoitaa, vakuutteli Toini.

Jampan kännykkä soi.

- Moi. Ai kaupassa? Okei, mitä sieltä tuodaan?

***

Lämmin perjantai-ilta oli kääntymässä yöksi. Katri oli juhlistanut ensimmäisen kesätyöviikkonsa päättymistä jo melko täydeksi käyneessä baarissa muutaman oluen verran, kun hän erotti väkijoukosta tutun rempseän, itsevarman olemuksen, jota ilmeisen runsas nautittu alkoholimäärä oli rempseyttänyt hieman lisää. Kohta Katrin havaittuaan Jamppa asteli tuoppeineen samaan pöytään yllään hihatonta paita, vähän juhlavampaa mallia, haalistuneen siniset farkut ja bootsit.

- Katohan, täälön tää haravoitsija! Hei, mä muistan sun nimeskin, sä oot Katri.

- Niinpä olen.

- No ni, kyllä mä muistan! Sä täällä ryyppäilet keskenäs...

- Ryyppäilen ja ryyppäilen, miten sen nyt ottaa.

- Joo joo... Me ollaan tulossa yhen Vipusen läksiäisistä, se on meiltä töistä. Sä et tainnu olla siellä?

- No en ollu.

- Okei... Ne oli aika bileet, viinaa riitti. Mun bändi veti siellä keikan ja päätettiin setti Stairway To Heaveniin, tiäkkö, tikapuut taivaaseen. Mä lauloin ja soitin kitaraa, mullon Stratokasteri, tiäkkö. Olihan se tietty aika vetäsy, mut se toimi ihan heleVETin hyvi.

- Sehän on hyvä.

- No on se...

Jamppa katseli ympärilleen etsiskellen Konttista, Juupalaa ja Timppaa.

Sitten hän katsoi taas Katria.

- Onks tää haravoitsija-Katriina kihloissa tai jotai?
- E-hen ole.
- Onks äijät kiven alla vai hä?
- Ihan hyvä jos vähän ovatkin.
- No mitä sä ny tolla sitte tarkotat?
- Enpä varmaankaan yhtään mitään.
- ... Kato! Jamppa näytti vasenta nimetöntään. – Mä kihlauduin kolme kuukautta sitten, Hetan kanssa. Se on aika pätevä muija, tiäkkö.
- En tiedä, mutta hyvä jos näin on.
- Ja musta tulee isäukko seittemän kuukauden päästä.
- Niihän siinä useesti käy.
- Täytyy varmaan ottaa sitte muutamia ylimääräisiä päivystysvuoroja ja jos ton bändin kans sais keikkaa...
- Siitä sitte vaan, ihan vapaasti.

Jamppa tuijotti hetken pöytää ja alkoi sitten tuijottaa Katria. Katri aavisteli analysointivaiheen olevan alkamassa.

- Sä oot aika tollanen... niinku... älä ny loukkaannu, mut sä et oo niinku...
- Tollanen, Katri sanoi ja osoitti Jampan oikeaan olkavarteen tatuoitua naista.

Jamppa naurahti. – Niin, no et tollanenKAAN, mut siis sä oot vähän niinku... vähä tollanen negatiivinen tapaus.

- Jonkun mielestä kyllä, jonkun mielestä en.
- Nii että siis on joku, jonka mielestä sä *et* oo negatiivinen?
- Kyllä sellasiakin ihmisiä vastaan tulee.
- No joo... mut kyl mä tunnistan nää jutut aika hyvin kuitenkin, toi duuniki on opettanu... Mut hei, tiäks mikä tää on? Jamppa kohotti vasemman olkavartensa tatuoinnin Katrin silmien eteen.
- Se näyttää ihan ankkurilta.
- No se ON ankkuri. Se on vanhojen-kunnon-suomalaisten-viikinkien pyhä esine, Jamppa painotti.
- Mitä?
- Nii-i, ei sitä moni tommosta tiedäkään.
- Siis anteeks, mutta tarkotatko sä nyt Thorin vasaraa, Mjölneriä? Sitä, mitä se ukkosenjumala käytti vähän niinku aseenaan kun se kilpaili maailman herruudesta?
- Siis hä? Mä puhuin vanhoista viikingeistä äsken.

- Niin minäkin.
- Eiku sä puhuit jotain ihme sontaa jostain mölnireistä.

Jamppa otti tuopistaan pitkän kulauksen.

- Mä sanoin *Mjöltnir*. Ja mistä sä tiedät, että viikingit oli suomalaisia?
- No vittu venäläisiäkö ne sitte sun mielestäs oli? Jamppa ärsyyntyi.
- En minä asiantuntija ole, mutta...
- Et kyllä tosiaankaan! Jamppa nauroi. – Sä oot niin kauheen varma noista sun mielipiteistäs... mä tykkään vähän toisenlaisista nais...
- Ei toi äskeinen ollu mikään mielipide!
- No ei ny hiileemään tartte rueta kuitenkaan...

Katri vaikenä. Jamppa alkoi nousta pöydästä taputtaen Katria olalle.

- Okei mut hei, ota ihan iisisti.

Jamppa lähti huojumaan väentungokseen. Läheiseen pöytään tuli miesseurue.

***

Maanantiaamuna Jamppa tuli tuntia aikaisemmin töihin. Hän puuhaili tallissa ruohonleikkurin parissa. Antero, joka tuli seuraavana paikalle, astui sisään raolleen olevasta tallin ovesta ja huomasi heti Jampan mustan silmän.

- Jaaha, heh heh, täällä se mekaanikko touhuu...
- Joo-o, Jamppa vastasi ja oli keskittyvinään työhönsä, kädet vapisivat hieman.

Antero istahti puulavojen päälle.

- No, miltäs se leikkuri näyttää, tuleeko työkykyinen?
- Kyllähän tää tästä sukeutuu... PERKELE! Jamppa kivahti kiintoavaimen pudotessa kilisten hänen käsistään.
- Jos minä laitan aamukohvit tippumaan, Antero sanoi ja lähti hiljalleen kävelemään tallista ulos.
- Joo, okkei, Jamppa haeskeli totuttua tyyliä.

Kahvipöydässä, kun kaikki olivat jo paikalla, Jampan silmästä tuli Toinin, Inkerin ja Sirkun päivittelyn ja hoivavietin kohde. Kysymyksiin jo keltavihersinertäviä sävyjä saaneen silmän syntyperästä Jamppa vastasi, että oli tullut pientä hässäkkää baarissa jonkun tyyppin kanssa.

- On se noiden poikien kanssa tuommosta, kun pitää vielä aikuisella iällä mitellä tuolla viisiin, Toini totesi.
- Minä jo ajattelin että tuleva morsmaikku oli läksytelly, heh heh, Antero jatkoi.
- Hahaha (niisk), sanoi Timppa.

***

Kun Jamppa perjantaiyönä oli lähtenyt Katrin pöydästä, Katri oli juonut vielä kaksi olutta ja ehtinyt nähdä, kuinka Jamppa joutui huonotuulisen homon tyrmäämäksi. Lerssiään heilutellen Jamppa oli mennyt sanomaan että mahtaa se olla surkeeta syntyä tollaseks homopelleks, kun tällanen nami on vaan naisille tarkotettu. Se homo oli noussut pöydän takaa, karjaissut, että nyt luulet jätkä ittestäs liikoja, ja vetäissy rivakasti housunsa alas. Sitten se oli sinetiksi tintannut oikean suoran Jampan silmäkulmaan. Kaatuessaan Jamppa oli vienyt mukanaan lattialle kahden pöydän kaljat. Poliisi oli käytetty paikalla ja pitkähkö porttikielto rapsahtanut, molemmille.

***

Ruokatunti läheni loppuaan ja Katri istui yksin taukokuoneessa. Jamppa tuli sisään ja käveli astiakaapille. Hän otti lasin ja laski raanasta vettä. Katri käänteli paikallislehden sivuja. Jamppa otti kulauksen, vilkaisi Katria ja sanoi:

- Taidettiin olla samassa baarissa perjantaina.
- Jo vain.
- ... Kuin pitkään sä siellä olit?

Katri nosti katseensa lehdestä.

- Kyllä mä aitiopaikalla olin loppuun asti.

Jamppa naurahti vaisusti. – Vai niin... Kaikkee sitä...

- Kaikenlaista, Katri sanoi.

Jamppa naurahti taas. – Niinpä... No, täytyy lähtee lampun vaihtoon.

- Työniloa.
- Samoin.

Taunus peruutti ikkunan takana rauhallisesti.